שבוע קשה

שבוע קשה מאוד עבר עליי מול הטלוויזיה. אימנם זה היה שבוע נטול ניתוחים מגעילים ונבואות שחורות בקשר לעתידי כמעשנת. אבל מצד שני, יכול להיות שהם פשוט החליטו לא להתעסק בכל מיגזר לחוד ובזה הזמן המאו את הדוקטור הזה מאמריקה, שיסביר באפן מדעי כיצד ימותו שלושה מיליארדים הראשונים, מה יקרה לארבעת המיליארדים האחרים, ואיך יגוועו שאר בני־האדם תוך שבוע. מרגע שאיזה אידיוט, מופרע או צורך סמים, ילחץ על כפתורון קטנטן בוושינגטון או במוסקווה. הדוקטור המכובד (שהולך לקבל את פרס־נובל) לגמרי מופתע איך כל זה לא קרה עד היום, אבל לפי הרגשתו (וכמובן, מה־קרו המדעי) הוא יודע שזה רק עניין של זמן, ולא הרבה זמן, רבותיי וגבירותיי.

אחרי שנרגעתי קצת, החלטתי סופית שאת מעט הזמן שנותר לי עד לפיצוץ האטומי, אני אנצל בצורה הכי־טובה שאפשר. אהנה מהחיים כמה שאפשר וארגיש כמו מלכה. אבל ההרגשה של המלכה עברה לי באופן מיידי כשהגברות ניצה ליבאי, מאשה לובלסקי ושושנה ארבלי־אלמוזלינו הסבירו לי מעל המירקע, איזה יצור אומלל אני, חסר־שיווין, רפוק, מקופח וחסר־חשיבות. הן הסבירו לי שממש כולם, החל מהבוסים שלי, דרך הבעל הפרטי ועד לרבנים, כל מה שהם רוצים בחיים זה לדפוק אותי. לא לתת לי להפתח, לא להגיע להישגים ולא ליהנות מהחיים.

רגע לפני ששקעתי בתהומות־יאוש, שרק הפיצוץ האטומי הסופי יכול להציל אותי מהם, תפסתי שיחה מסכמת עם בעלי, שבמהלכה הוא ביקש ממני ללכת ולעשות קפה. המנוול. סירבתי, כמובן. מה פיתאום שאני אעשה לו קפה? הוא אמר שאם אני לא אעשה לו קפה, הוא לא יעשה שום מאמץ להרוויח הרבה כסף בשביל המישפחה. הוא לא יעשה את כל התיקונים בבית. לא יסחוב בשבילי את כל הדברים הכבדים. לא יילך יותר למילואים וישכב בבוץ ויאכל חרא, לא יוריד את הזבל, לא יתקן את האוטו, לא יירד לבור הג'ורה כשהוא נסתם, לא יסחוב ילד עייף על הידיים, ולא יילך לפגיי בחושך שנטפל ברחוב.

אז עשיתי לו מייד קפה, לבעל המיסכן שלי. וחשבתי שזה מאוד לא בסדר שעוד לא קם איזה גוף שיגן על זכויותיהם של הגברים הדפוקים האלה. באמת לא בסדר.

גברים: מי יעזור להם?

פינת הקמצן הגדול

כמו שהבטחתי במדורי הקודם, אפיקס בפינת הקמצן הגדול כל מוצר או חנות או מיפעל שיוריד את מחיריו ב־50% לפחות.

קיבלתי במשך השבוע כמה וכמה הודעות על הנחות שמתחת ל־50%, ולא השתכנעתי שהם עשו כמיטב יכולתם. לעומת זאת הנה שני מיקרים שנענו לדרישותיי.

● סירי הבישול של חברת אלגת. שהם מצויינים (יש לי אחד בבית, כבר מזמן) ויפים (אפשר לראות בתצלום), נמכרים החודש בהנחה של 50% בחנות שעליה כבר כתבתי בשבוע שעבר, ברחוב ז'בוטינסקי 9, רמת־גן. מלבד ההנחה, כל הקונה סיר אחד מקבל במתנה שני ספלים. כל הקונה שלושה סירים, מקבל סרוויס. מומלץ באופן אישי.

● עכשיו קצת תרבות. בתחנה המרכזית, ברחוב סולומון פינת רחוב הנגב, יש חנות־ספרים גדולה המוכרת ספרים במחירים בלתי מתקבלים על הדעת. סיפרי־לימוד, סיפרי־קריאה, סיפרי־ילדים, ספרים משומשים, ואפילו חיסולים של ספריות ישנות. הרכישה האחרונה שלי בחנות כללה שישה ספרי־ילדים, שעבורם שלמתי בסך הכל 10 שקלים. מי שיש לו ילדים בולעי־ספרים וסרבני־סיפריות — שירוץ.

מוצר חדש בא לשכונה

ראש־הממשלה שימעון פרס בוודאי היה אומר שאוהבי הזעתר בארץ מתחלקים לשלושה חלקים. א' ב' ו־ג'. א' הם אוהבי הזעתר הנוסעים פעמיים בשנה לצד הדרומי של כפר מסויים בדרום־לבנון, ושם, בשיח השלישי משמאל, הם קוטפים את האזוב שאהבה נפשם. אחרת לא נאה להם. אני אישית מכירה שני נודניקים כאלה.

חלק ב' הם אוהבי הזעתר, שאומנם לא מוכנים לעבור את גבול הקו הירוק, אבל לעומת זאת יש להם חנות מיוחדת בצפת (שאגב, הם לא מוכנים לגלות לאף אחד את שמה), ושם, בחנות, אצל זילברשטיין הזקן, הם קונים את הזעתר הכי טוב בעולם, כמובן.

הקבוצה השלישית של אוהבי הזעתר הם אלה המוכנים להטריח את עצמם עד לשוק־הכרמל, וגם זה רק בגלל העובדה המצערת שאי־אפשר להשיג זעתר בכל מכולת או סופר־מרקט. אמתכם הנאמנה שייכת לקבוצה ג', כמובן. אז, במיוחד עבורי, התחילו החברים במושב אלון־הגליל לשווק זעתר בקופסות של 100 גרם במחיר 2.25 ש"ח בכל רשתות־השיווק.

ולבסוף, קבוצה ד' הם אלה שאומרים עכשיו: מה היא מבלבלת את המוח בכלל? מה זה זעתר?

זעתר, רבותיי האיגנורנטים, הוא תבלין יוצא מהכלל, המתאים לבשרים, גבינות, סלטים, מיני מאפה ומה לא.

לקופסת הזעתר מצרפים כעת דף מתכונים, אבל נדמה לי שהמתכון הפרטי שלי, שעמד בבחינה כבר 600 פעם, הוא הפשוט והטוב ביותר.

המיצרכים הדרושים לארוחה של ארבעה סועדים:

3 כפות זעתר, 6 כפות שמן־זית, 3 שיני שום כתושים. מערבבים הכל ביחד בתוך צלחת עמוקה ומגישים לשולחן.

בצלחת אחרת שמים 4 ביצים קשות. בעוד צלחת קצת ירקות חיים וזיתים ובצל חי, ובצלחת האחרונה כמה פיתות חמות.

כשהכל נמצא על השולחן, עצור רגע וראה איך האורחים הכי מעונבים מתנפלים ומתחילים לטרוף — בלי סכין, בלי מזלג ובלי גינוני חנה בבלי.

צייד־ זעתר בפעולה

ברכות חמות

אחד הדברים שאליהם אני מתגעגעת מאז שחזרתי משהות ארוכה בארצות־הברית, הוא עצמאותה של עקרת־הבית. האפשרות לערוך

קניות בסופרמרקט בכל שעה במשך היום והלילה, בלי לרוץ כדי להספיק להגיע עד 7 בערב.

ובאמת, אחד התענוגות הגדולים שלי היה לראות בטלוויזיה את הסרט המאוחר, ללבוש מעיל, לקחת את המכונית ולנסוע לחנות, משהו בין 1 ל־1 ושלושים בלילה, ושם, בלי לחץ, לעבור בין המדפים ולהנות מהחיים.

אמריקה אומנם עוד לא הגיעה אלינו בשלמותה, אבל ניצנים ראשונים כבר יש. חנות ההיפר־כל הענקית, שבקניון ברמת־גן, פתוחה החל מהשבוע שעבר כל יום מ־9 בבוקר ועד חצות הלילה. שאלוהים יברך את יוזמי הרעיון ויתן להם כוח לפתוח עוד הרבה חנויות כאלה, ואם אפשר, אחת לפתוח באיזור שלי, ומהר.

שימחת בישולים

ספר־בישול חדש הוא תמיד שימחה בשבילי, וגם פלא. הפלא הוא שבכל שבועיים יוצא עוד ספר־בישול, ותמיד אפשר למצוא בו משהו חדש. איזה מתכון שעדיין לא שמעתי עליו, או אופן־הכנה קצר ביותר או צורת־הגשה שלא חשבתי עליה בעצמי. תמיד, כשנדמה שאי־אפשר לחדש עוד כלום, יוצא עוד ספר ושוב מחדש משהו. לכן, מתוך נסיון העבר, חשבתי שככה זה יהיה לנצח.

אבל, בשבוע שעבר יצא לאור ספר בשם קל, מהיר ואלגנטי מאת סינדי גינצברג, בהוצאת ר' סירקיס, ואחרי דיפדוף קצר מאוד הנחתי אותו בצד.

כמה פעמים בחיים אפשר לקרוא איך עושים בלינצס עם גבינה, או אגרול, או פנקיק, או רוטב אלף האיים, סלט טונה, סלט ולדורף, מרק־בצל, מרק־עוף? כמה וריאציות בן־אדם צריך בקשר להכנת אורז עם צימוקים, פשטידת־איטריות, גפילטע פיש, או עוגת־שוקולד?

ספרי־הבישול של רות סירקיס, גם אלה שכתבה בעצמה וגם אלה שראו אור בהוצאת־הספרים שלה, היו עד היום ספרים טובים מאוד, רציניים, בעלי יחוד. רות סירקיס עשתה להרגלי־האכילה של הישראלים מה שעשתה בטי קרוקר לאמריקאים — המון רעיונות חדשים, קיצורי־דרך בבישול, צורות־הגשה מעניינות, ולא חזרות משעממות.

הספר הזה הוא מיותר. גם לעקרת־בית מתחילה, וכמובן לעקרת־בית מנוסה. חבל.

לא ברור

ההורים שלי וכל החברים שלהם, הם עד היום עולים חדשים (רק 30 שנה בארץ) וכך קוראים להם השכנים־הצברים שלהם. בעל המכולת שלי הגיע ארצה בילדותו מפולין, וכל השכונה יודעת שמנחם הוא פולני. רופא־הילדים שהיה לנו פעם נקרא "הרופא היקה" כי הוא נולד בגרמניה. פעם הזמנו לארוחת־ערב אצל זוג יפאני ובילינו נהדר. לבעלי יש חבר שעלה משוודיה וכולם קוראים לו רודי השוודי. כשאני נוסעת לחוץ־לארץ אומרים שם שאני ישראלית. וכשאני נמצאת בירושלים מציגים אותי כתל־אביבית.

אז אולי מישהו יכול להסביר לי סוף־סוף למה הגרוזינים נעלבים כל־כך כשאומרים עליהם שהם גרוזינים? אחרי ההסבר שלהם בסרט הטלוויזיה היפה בשבוע שעבר, סעודה בגרוזיה. הבנתי שבהחלט יש להם במה להשוויץ. ולהתגאות — אז למה להתבייש?